

Bandes de so Estiu 2007: segones, terceres, i quarts parts

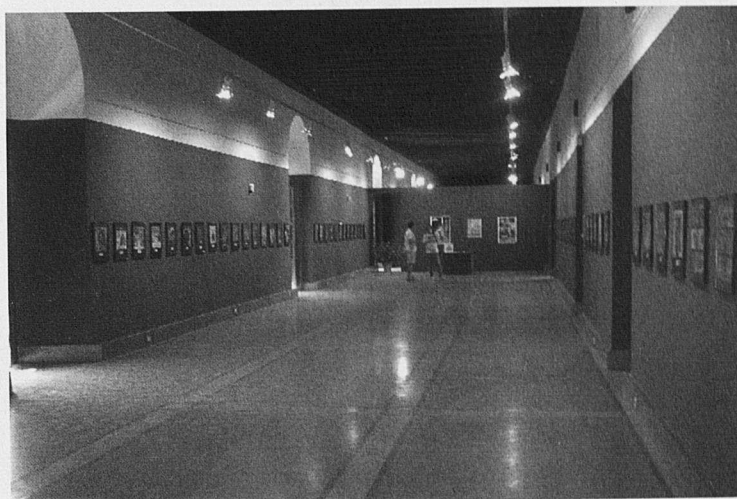
Házael González

De nou, ja ha volat l'estiu, un temps de vacances i disbauxa perfecta per trobar-se dins la sala fosca i gaudir d'una temperatura fresca (de vegades una mica massa fresca i tot) i d'un cinema entretingut i de rialla fàcil, com sempre sol passar per aquestes èpoques. I enguany, sembla que aquell vell dit que a Hollywood fa temps que manca una mica d'imaginació, sigui més veritat que mai, perquè la majoria de les pel·lícules que han passat per la cartellera eren bastant previsibles.

Si parlem de segones parts, tampoc podem dir que això sigui cert del tot en els dos casos més famosos. En primer lloc, *Los Cuatro Fantásticos* y *Silver Surfer* (*Fantastic Four and Silver Surfer*, Tim Story, 2007) és més bé una nova aparició d'aquells superherois que ja vàrem conèixer a *Los Cuatro Fantásticos* (*Fantastic Four*, també Tim Story, 2005): ambdues pel·lícules amb música de John Ottman, que sembla que li ha agafat gust al gènere i que sens dubte ho fa molt encertadament. L'altre film que no és una segona part però sí que una volta de fulla és *Hairspray* (Adam Shankman, 2007), nova versió d'aquell ja clàssic que John Waters va fer als anys vuitanta i que fins i tot es va convertir en un musical: ara, a més de trobar John Travolta fent de dona d'abundants carns, podem escoltar Marc Shaiman fent una divertida i molt adequada composició.

Les terceres parts sí que ho són per dret total: primer de tot, *Spider-Man 3* (Sam Raimi, 2007), que aquesta vegada ha comptat amb el talent de Christopher Young en lloc de l'anterior Danny Elfman; i després, ni més ni menys que *Shrek Tercero* (*Shrek The Third*, Chris Miller, 2007), l'ogre groller i divertit que torna a tenir la bona mà musical del seu habitual Harry Gregson-Williams. Dos personatges poc semblants, però aquesta vegada agermanats per les circumstàncies, el mateix que l'indestructible Jason Bourne, qui després d'*El Caso Bourne* (*The Bourne Identity*, Doug Liman, 2002) i *El Mito de Bourne* (*The Bourne Supremacy*, Paul Greengrass, 2004), ha tornat a *El Ultimátum de Bourne* (*The Bourne Ultimatum*, també Paul Greengrass, 2007), novament amb música de John Powell.

I de quarts parts tornem a trobar-nos ni més ni menys que amb el policia John McClane! Han passat gairebé vint anys des d'aquella *Jungla de Cristal* (*Die Hard*, John McTiernan, 1988), i també bastant de temps des de la segona *La Jungla 2: Alerta Roja* (*Die Hard 2*, Renny Harlin, 1990) i la tercera *Jungla de Cristal: La Venganza* (*Die Hard With a Vengeance*, John McTiernan, 1995), però Bruce Willis ens demostra que encara està a punt en aquesta *La Jungla 4.0* (*Die Hard 4.0*, Len Wiseman, 2007), encara que musicalment ja no ens trobem a Michael Kamen (compositor de les tres primeres, que ens va deixar fa uns anys) i escoltem a un altre especí-

Exposició de portades a Úbeda

alista del gènere com és Marco Beltrami, amb qui també gaudim dels tirs i les persecucions. I no, ni tan sols quarts parts hem tingut, perquè també hi ha hagut cinques: *Harry Potter y la Orden del Fénix* (*Harry Potter and the Order of Phoenix*, David Yates, 2007), que encara que disposa dels inconfusibles sons del tema principal de John Williams, l'encarregat de posar-hi música ha estat un gairebé desconegut Nicholas Hooper, qui sembla que ja ha fixtat per la següent part, ja veurem.

Però encara tot això, nosaltres ens quedarem amb dues apostes més personals i originals, que musicalment ens han enlluernat: per una part, la nostra *Yo* (Rafa Cortés, 2007), una pel·lícula molt ben feta i sense pretensions que ha arribat molt lluny (i a la qual posa música molt encertadament el jove Óscar Kaiser), i de l'altra, *La Carta Esférica* (Imanol Uribe, 2007), en què el sempre benvingut Bingen Mendizábal ens torna a delectar com només ell sap fer-ho (encara que el film podria millorar). Com cada any, així és l'estiu.

W. A.

III Congrés Internacional de Música de Cine Ciutat d'Úbeda

Vaig anar a Úbeda, i hi vaig perdre fins i tot el DNI. Bé, tampoc voldria que ningú s'espantés amb aquestes paraules (de fet, la mateixa regidora de cultura em va dir que considerava poc apropiat esmentar això a la capçalera d'un article sobre la seva ciutat), sinó que més bé us poguéssiu adonar que aquell lloc tan fantàstic al mig de la província de Jaén, és la seu d'un dels esdeveniments més grans (i al mateix temps més divertits) que jo hagi tingut el plaer de viure mai: ni més ni menys que un congrés dedicat al món de la banda sonora original, i

que enguany ja ha fet la seva tercera edició. I com diuen, a la tercera hi va la vençuda, amb la qual cosa jo vaig decidir que ja havia d'anar a veure amb els meus propis ulls allò que els amics d'ABABS m'havien descrit com a inoblidable.

I certament, no és per menys: heu de pensar que un dels convidats de l'any passat va ser el llegendari Basil Poledouris, que ja estava molt malalt (de fet va morir pocs mesos després) i que va fer l'únic concert de tota la seva vida; així doncs, el llistó estava molt alt, però tenint en compte el llistat de convidats d'enguany, no crec que ningú s'hagi decebut: i és que parlem de noms com Bruce Broughton (compositor de *Silverado*, Lawrence Kasdan, 1985— o *Tombstone*, *La Leyenda de Wyatt Earp* —*Tombstone*, George Pan Cosmatos, 1993—), John Debney (esplèndida *La Pasión de Cristo* —*The Passion of the Christ*, Mel Gibson, 2004—), John Scott (responsable de la meravellosa *Greystoke*, *La leyenda de Tarzán*, *Rey de los Monos* —*Greystoke: The Legend of Tarzan, Lord of the Apes*, Hugh Hudson, 1984—), John Powell (seva és la música de la saga *El Caso Bourne* —*The Bourne Identity*, Doug Liman, 2002—, *El Mito de Bourne* —*The Bourne Supremacy*, Paul Greengrass, 2004—, i la recent *El Ultimátum de Bourne* —*The Bourne Ultimatum*, també Paul Greengrass, 2007—), David Arnold (nou músic de la saga *Bond*, a qui acabem d'escoltar a *Casino Royale* —Martin Campbell, 2006—), i això, per descomptat, sense deixar de banda altres personalitats relacionades amb aquest món (Richard Kraft, Laura Engel) ni tampoc als compositors patris, dels quals hem de parlar per mèrits propis del gran Roque Baños, un

home no només simpàtic i amable, sinó també un veritable talent que va deixar bocabadat el públic en el meravellós concert que varen executar tots els convidats (en què va tocar-hi un tema de la seva magnífica composició per a *Alatriste* —Agustín Díaz Yanes, 2006— ni més ni menys que sense fer servir la partitura!).

Però a més de tot això, a més de les interessants xerrades i taules rodones, de la magnífica exposició de portades de discos originals de tots els compositors convidats (cortesia d'ABABS i tot un èxit memorable), de les sessions de firmes i de la cerimònia dels premis, de l'espectacular i multitudinari concert, i en definitiva, de viure durant quatre dies submergit en un món en què la banda sonora és la protagonista indiscutible de tota la ciutat (és ben curiós estar sopant a un restaurant i que el cambrer et demani per John Powell, o anar a un bar de copes i escoltar de fons *Conan el Bárbaro* —*Conan the Barbarian*, John Milius, 1982, composta precisament per l'enyorat Poledouris—), està el món de la festa, un món on pots acabar menjant canyes de xocolata amb gent de l'organització o els mateixos compositors, o anant a un dinar de germanor on els més exaltats intenten cantar certes bandes sonores (de vegades amb no massa fortuna), o a un sopar flamenc amb un espectacle de veritat on no hi ha folklorismes (el mestre Scott s'ho mirava completament bocabadat), o a fer unes copes amb Roque Baños i tot el seu equip (i acabar contant coberbos a les tantes de la matinada, per aquells carrers tan preciosos on *Alatriste* mateix et pot sortir d'una cantonada). És a dir, una festa cultural incomparable. Us ho dic amb tot el cor: aneu-hi l'any que ve, i compte amb el DNI. ■

El compositor John Scott admirant el flamenc

